

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 13.016 van 19 september 2018
in de zaak A. 225.881/XIV-37.792**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Charlotte Verkeyn
 kantoor houdend te 8400 Oostende
 Kaïrostraat 85
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 8 augustus 2018, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 206.608 van 6 juli 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 23 augustus 2018 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Naar luid van artikel 74/11, § 1, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Een

inreisverbod kan meer dan vijf jaar bedragen indien de betrokken vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In punt 2.2.2. van het bestreden arrest wordt overwogen dat de motivering van de aanvankelijk bestreden beslissing is gebaseerd op verzoekers drie veroordelingen, waarbij de verwerende partij de feiten weergeeft en de opgelegde strafmaat, en dat daarbij wordt verwezen naar de ernst van de feiten en hun herhaald karakter waaruit wordt afgeleid dat “betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”. Vervolgens wordt nog overwogen dat de aanvankelijk bestreden beslissing nog andere motieven bevat waarom voor een inreisverbod van acht jaar wordt gekozen, met name verzoekers gebruik van verschillende identiteiten, het gebrek aan een officieel verblijfsadres in België, de eerdere repatriëringen naar zijn land van herkomst en naar Italië, het feit dat hij geen familieleden heeft in België en het feit dat hij “niet getwijfeld [heeft] om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen acht het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij op grond van die redenering toepassing heeft gemaakt van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet. In punt 2.3.2. van het bestreden arrest oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog dat “de verwerende partij wel degelijk *in concreto* heeft gemotiveerd omtrent zowel het opleggen van het inreisverbod op zich als omtrent de duur van het inreisverbod” en dat “de feiten waarop de verwerende partij zich baseert voor het opleggen van een inreisverbod voor de duur van acht jaar hun grondslag vinden in het administratief dossier en bovendien niet betwist worden door de verzoekende partij”. Wat verzoekers beweerde verblijfsrecht in Italië betreft, wordt er in het bestreden arrest op gewezen dat het bestreden inreisverbod verzoeker er geenszins van weerhoudt naar Italië te reizen en er te verblijven indien hij daar een verblijfsrecht heeft en beschikt over de documenten die vereist zijn om zich naar Italië te begeven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is dan ook van oordeel dat de verwerende partij niet specifiek diende te motiveren omtrent verzoekers verblijfsrecht of familie in Italië. Uit bovenstaande overwegingen van het bestreden arrest blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk de door verzoeker aangevoerde specifieke omstandigheden heeft onderzocht bij de beoordeling van de wettigheid van de aanvankelijk bestreden beslissing. Het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen en verzoeker maakt geen schending van artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet aannemelijk. Het eerste onderdeel van het eerste middel is kennelijk ongegrond.

Wat de schending van artikel 8 van het EVRM betreft, moet in de eerste plaats worden vastgesteld dat deze grief door verzoeker slechts zeer summier werd

ontwikkeld in het derde middel in zijn verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker heeft daarbij enkel aangevoerd dat “de verwerende partij diende te motiveren omtrent het gegeven, duidelijk gekend, waarom zij dan wel geen rekening zou moeten houden met o.a. de familiale situatie in Italië”. In het bestreden arrest wordt daarop geantwoord dat dit argument niet dienstig is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst daartoe naar een recent arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie “dat eveneens handelt over het opleggen van een inreisverbod met Europese dimensie aan een op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander die een ‘geldige’ verblijfstitel heeft in een andere lidstaat” en naar de expliciete vermelding in het bestreden inreisverbod dat “een inreisverbod voor 8 jaar [wordt] opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar te begeven”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat de verwerende partij niet specifiek diende te motiveren omtrent verzoekers verblijfsrecht of familie in Italië. In het bestreden arrest wordt bovendien op wettige wijze gesteld dat “noch artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, noch artikel 8 van het EVRM een formele motiveringsplicht inhoudt” en dat de verwerende partij enkel rekening diende te houden met een eventueel gezinsleven in België. Het tweede onderdeel van het eerste middel is kennelijk ongegrond.

2. Daargelaten de vraag of verzoeker nu al dan niet over een geldig verblijfsrecht beschikt in Italië, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest vast dat uit het arrest van 22 januari 2018 van het Hof van Justitie van de Europese Unie volgt “dat de overlegprocedure pas dient gestart te worden wanneer de lidstaat een terugkeerbesluit neemt” maar dat “[d]e lidstaat [...] het resultaat van de overlegprocedure [niet dient] af te wachten, zodoende kan de verzoekende partij ook niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij over de overlegprocedure en het in het in het bezit zijn van een al dan niet geldige verblijfstitel voor Italië diende te motiveren”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermocht dan ook op wettige wijze te besluiten dat het argument dat verzoeker “over een verblijfsrecht in Italië zou beschikken en dat de verwerende partij volgens de verzoekende partij hierover had moeten motiveren in de [aanvankelijk] bestreden beslissing” niet dienstig is. De vraag of de overlegprocedure voorzien in artikel 25, tweede lid, van de Overeenkomst van 19 juni 1990 ter uitvoering van het tussen de regeringen van de Staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland, en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke

grenzen al dan niet werd opgestart is in het licht van bovenstaande rechtspraak van het Hof van Justitie niet van belang. Het tweede middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op negentien september tweeduizend achttien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams